

Sygn. akt V CSK 405/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 lutego 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej,**
- 3) przyznaje adw. D.D. ze Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda S. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 lutego 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Samo ogólnikowe stwierdzenie, że przepis art. 417 § 1 k.c. budzi wątpliwości, a jego wykładnia

miałaby pozwolić ustalić kryteria, jakimi należy się kierować przy rozstrzyganiu o odpowiedzialności władzy publicznej, nie może być uznane za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Taka analiza nie została przeprowadzona. Należy zwrócić uwagę, że skarżący, poza ogólnikowymi twierdzeniami, nie wykazał zaistnienia jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, ani tezy o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zaś domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Autor skargi kasacyjnej pomija w uzasadnieniu wniosku jednoznaczny brak wykazania przez powoda przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego co do zasady i co do wysokości z tytułu wypadku, któremu powód uległ wykonując dla osoby trzeciej odpłatną pracę w systemie bez konwojenta. W podstawach skargi nie ma zarzutu naruszenia przepisów dotyczących związku przyczynowego pomiędzy działaniem lub zaniechaniem pozwanego Skarbu Państwa a szkodą doznaną przez powoda. W sytuacji, w której wiążące Sąd Najwyższy ustalenia faktyczne wykazują brak adekwatnego związku przyczynowego, nie można mówić ani o rażącym naruszeniu prawa, ani o potrzebie wykładni przepisu dotyczącej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Wobec powyższego i w braku przyczyn kasacyjnych uwzględnianych z urzędu. na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Z uwagi na trudną sytuację materialną powoda, Sąd Najwyższy nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c.).